

РЕШЕНИЕ

№ 1021

гр. София, 10.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 17.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **7220** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс, във вр. чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по жалба на И. Б. К., с адрес: [населено място], [улица], вх. В, ет. 3, чрез пълномощника си адв. Я. А., срещу Заповед за налагане на дисциплинарно наказание № 3382з-463 / 12.06.2024 г. издадена от началник на 07 РУ – СДВР комисар Р. А., с която е наложено дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от 6 месеца, на основание чл. 194, ал. 1, ал. 2, т. 1 и т. 4, чл. 200, ал. 1, т. 11, т. 12, т. 15 и чл. 204, т. 4 от ЗМВР.

В жалбата е посочено, че оспореният административен акт е неправилен и незаконосъобразен, доколкото в мотивната част на обжалваната заповед, поведението на наказвания служител е квалифицирано като дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 194, ал. 1, ал. 2, т. 1, т. 2 и т. 4 от ЗМВР, съставомерно по чл. 200, ал. 1, т. 1 и т. 12 от ЗМВР, а в диспозитива на заповедта вмененото нарушение е по чл.194, ал.2, т.1, т.4 и т.15 от ЗМВР. Жалбоподателят намира, че разминаването на правното основание в мотивната част на заповедта и в нейния диспозитив води до нарушаване правото на санкционирания служител да организира своята адекватна защита, а това от своя страна е съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Твърди, че в конкретния случай не става ясно дали е наложено дисциплинарно наказание за едно извършено деяние или за повече, доколкото в заповедта са описани две отделни нарушения, изразяващи се в бездействие от страна на служителя, а

същевременно е наложено наказание за едно нарушение. Счита, че АНО в мотивите на заповедта си само е цитирал вида на наказанието в неговия минимален срок, което не може да се приеме, че е налице надлежно индивидуализиране на наказание по смисъла на цитираната норма. Жалбоподателят твърди, че в заповедта за налагане на дисциплинарното наказание липсват всички задължителни реквизити, съгласно чл. 210, ал. 1 от ЗМВР, доколкото в нея задължително трябва да се посочват обстоятелствата, при които е извършено нарушението и разпоредбите, които са нарушени, т. е. фактическите и правни основания за издаване на акта по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Излага съображения, че липсва конкретика на обстоятелствата и фактите, доколкото няма индивидуализация кои задачи е трябвало да се изпълнят от жалбоподателя и кои от М. Х. – старши на наряда. Твърди, че за така вмененото нарушение е отговорен неговия колега – Х., който след като е осъществил проверките на МПС и лицата е следвало да ги отрази в документацията на наряда и да ги докладва в ОДЧ. Твърди, че неговото основно задължение като втори служител е да осигури колегата си и няма задължение да извърши справки на лицата, превозното средство чрез ОДЧ от което следва, че му е вменено неизпълнение на служебни задължения, които с оглед заеманата от него длъжност той няма. Жалбоподателят сочи, че актът не е мотивиран досежно субективната страна на деянието, описано като дисциплинарно нарушение. Липсва и ясното под каква форма на вината е прието да са извършени дисциплинарните нарушения, както и липсва посочване на вреди, които да са настъпили от това неправомерно поведение.

В съдебното заседание И. Б. К. се представлява от адв. Я. С. – А.. Иска от съда да отмени оспорената заповед. Претендира разноски.

Ответникът – началникът на 07 РУ-СДВР - – редовно призован – представлява се от юрисконсулт М. Г.. Иска от съда да остави жалбата без уважение и да постанови решение, с което да потвърди изцяло като законосъобразна издадената срещу И. Б. К. заповед за налагане на дисциплинарно наказание. Претендира се юрисконсултско възнаграждение и в случай на евентуалност прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Съдът, след като се запозна с писмените доказателства и обясненията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е заемал длъжността полицаи в група ООР на сектор „Охранителна полиция“ при 07 Районно управление – Столична дирекция на вътрешните работи.

С докладна записка рег. № 513р-21962/28.02.2024 г. до началника на 07 РУ – СДВР е докладвано, че във връзка с получени данни за допуснати дисциплинарни нарушения от служители на група „ООР“ към сектор „ОП“ при 07 РУ – СДВР за времето от 00:00 часа до 00:30 часа на 23.02.2024г. екипът на АП-164 със служебен автомобил рег. [рег.номер на МПС] трябвало да заеме УП 2 на [улица] до бл.59. Около 00:12 часа служителите спрели лек автомобил марка „А.“ с рег. [рег.номер на МПС]. Преди и след извършената проверка АП-164 не докладва по надлежния ред в радиоефир на ОДЧ при 07 РУ – СДВР за осъществените полицейски правомощия. Около 00:26 часа служителите спрели за проверка лек автомобил марка „БМВ“ с рег. [рег.номер на МПС], като за извършената проверка отново не е докладвано по надлежния ред в радиоефир на ОДЧ при 07 РУ – СДВР.

Със Заповед с рег. № 3382з-293 от 08.04.2024 г. на началника на 07 - РУ - СДВР, е разпоредено извършването на проверка по случая.

Със Заповед с рег. № 3382з-340 от 25.04.2024 г. на началника на 07 - РУ – СДВР, е

удължен срокът на проверката.

Със справка с рег. № 3382р-20787 от 23.05.2024 г. са изложени резултатите от извършената проверка.

С покана рег. № 3382р-21076 от 27.05.2024г. от служителя са поискани писмени обяснения по случая, като такива не са представени видно от съставения протокол и справка (л. 57, л. 68, л. 72 от делото).

Вземайки предвид събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства, началник на 07 РУ-СДВР е направил извод за наличие на фактически предпоставки за налагане на наказание, поради което е издал оспорената заповед № 3382з-464 / 12.06.2024 г.

В оспорената заповед е прието, че младши инспектор И. Б. К. – полицаи в група ООР на сектор „Охранителна полиция“ при 07 РУ – СДВР е нарушил разпоредбата на чл. 194, ал. 1, ал. 2, т. 1 „неизпълнение на разпоредбите на ЗМВР и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник - министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители“ и т. 4 „неспазване на правилника на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“, съставомерно по чл. 200, ал. 1, т. 11 „неизпълнение на служебни задължения или на заповеди и разпореждания на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители“, т. 12 „нарушаване на етичните правила за поведение на държавните служители в МВР и т. 15 „неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове“ от ЗМВР.

Ето защо и на основание чл. 200, ал. 1, т. 11, т. 12 и т. 15 от ЗМВР на И. Б. К. е наложено наказание „порицание“ за срок от 6 месеца.

Недоволен от така издадената заповед жалбоподателят я оспорва пред АССГ.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от активно легитимирано лице, в законоустановения срок. Заповед № 3382з – 463 / 12.06.2024 г. е връчена лично на жалбоподателя И. К. на дата 12.06.2024 г., а жалбата е депозирана на 24.06.2024 г. директно до Административен съд София - град. Предвид изложеното, съдът приема, че жалбата е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 204, ал. 1, т. 4 от ЗМВР, служителите на висши ръководни и ръководни длъжности са компетентни да налагат наказания със заповеди за наказанията по чл. 197, ал. 1, т. 1 – 3 от ЗМВР. Тоест началникът на 07 РУ – СДВР е компетентен орган. Оспореното дисциплинарно наказание „порицание“ е предвидено в чл. 197, ал. 1, т. 3 ЗМВР. Следователно, оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

Заповед № 3382з – 463 / 12.06.2024 г. издадена от началник на 07 РУ – СДВР комисар Р. А. е издадена в рамките на установените срокове по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР.

Съгласно цитираната разпоредба дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Според чл. 196, ал. 1 от ЗМВР дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. В ал. 2 на чл. 196 от ЗМВР е предвидено, че дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган.

Независимо от това, съдът намира, че процесната заповед е издадена при неправилно

приложение на материалния закон, като в хода на дисциплинарното производство не са установени всички елементи от състава на дисциплинарното нарушение, за което на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание. Въпреки събраните доказателства и извършените множество действия по изясняване на релевантните факти, от страна на дисциплинарно наказващия орган не е доказано извършване на действия от страна на жалбоподателя, които действия да бъдат квалифицирани като неизпълнение от страна на И. Б. К. на разпоредбите на ЗМВР и на подзаконовите нормативни актове, регламентиращи дейността му и да може обосновано да бъдат квалифицирани като дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 1 от ЗМВР – неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители.

Въпреки събраните доказателства както в хода на дисциплинарното производство, така и в хода на съдебното производство, ответникът не съумя да докаже наличието на предпоставките по чл. 197, ал. 1, т. 3, чл. 200, ал. 1, т. 11, т. 12 и т. 15 от ЗМВР, за да бъде законосъобразно налагането на дисциплинарно наказание за твърдяното да е извършено дисциплинарно нарушение.

Действително обжалваният акт е издаден в предписаната от закона писмена форма. Задължителните реквизити, които следва да съдържат административните актове от вида на оспорения, са императивно посочени в чл. 210, ал. 1 от ЗМВР, а именно: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. В тази връзка трябва да се посочи, че фактичeskото описание на нарушението следва да е сторено по такъв начин от наказващия орган, че в същото да се съдържат всички съставомерни признаци на посочено в закона нарушение, които да са конкретизирани чрез конкретното им проявление в съответния случай - конкретно извършените от служителя действия или осъщественото от него бездействие и по какъв начин се е проявило то в обективната действителност. В случай че се твърди извършването на няколко нарушения, то всяко едно следва да е описано по посочения начин. Надлежното описание на нарушението от неговата обективна страна е изключително важно и нарушението в тази насока според настоящия съдебен състав би довело от една страна до нарушение на правото на защита на наказаното лице, тъй като същия ще е в невъзможност да организира същата, тъй като е поставен в невъзможност да узнае всички елементи на нарушението, а от друга страна пречатства и възможността за адекватен съдебен контрол относно законосъобразността на административният акт. В заповедта е налице неяснота относно извършеното нарушение и правните основания обосновавали издаването ѝ. От една страна, в административният акт е посочено, че са осъществени деяния с които оспорващия е бездействал да осъществи вменените му с чл. 200, ал. 1, т. 11, т. 12 и т. 15 от ЗМВР задължения. Нито едно от тези нарушения обаче не е описано по изискуемия начин с посочване на всички негови съставомерни признаци от обективна и субективна страна. От съдържанието на заповедта не става ясно кое от тях се възприема от органа като нарушение на чл. 194, ал. 1, чл. 194, ал. 2, т. 1 от ЗМВР и кое като нарушение по т. 4 от ЗМВР. Доколкото се касае за различни въведени от закона правни основания за налагане на

дисциплинарни наказания, респ. и нарушения ясно е че не би могло и двете едновременно да са относими спрямо посочените в заповедта две бездействия. Трябва да се посочи, че всяко едно от посочените бездействия по чл. 200, ал. 1, т. 11, т. 12 и т. 15 от ЗМВР представлява неизпълнение на отделно и различно задължение, което следва да бъде вменено на държавния служител в МВР със съответен акт и респ. неизпълнението на всяко едно от тези задължения, представлява отделно нарушение. Съобразявайки разпоредбите на чл. 197, ал. 2 и ал. 3 от ЗМВР за всяко нарушение следва да се определи отделно наказание, след което да се наложи едно такова - респ. или по-тежкото от определените наказания, когато за санкционирането на нарушенията са предвидени различни по вид дисциплинарни наказания или едно общо наказание за максимално предвидения от закона срок, когато за санкционирането на нарушенията са предвидени еднакви по вид наказания.

Определянето на отделни наказания за отделните нарушения е необходимо, доколкото е и свързано с проверката на издадената заповед от материална страна, т. е. с доказаността на всяко от извършените нарушения и оттук с оглед преценката за законосъобразното определяне на отделните наказания. Това в случая не е сторено, а същото следва и по аргумент на противното от нормата на чл. 197, ал. 2 от ЗМВР, съгласно която за едно нарушение може да се наложи само едно дисциплинарно наказание.

Допълнително трябва да се посочи, че от съдържанието на заповедта не става ясно и кои точно заповеди, или разпореждания не е изпълнил жалбоподателя и от кое длъжностно лице са били издадени те.

Допуснатите неясноти при описанието на нарушението, респ. липсата на законоустановени реквизити, представляват нарушение на формата на административният акт, ограничават правото на защита на наказаното лице, доколкото същия се поставя в невъзможност да разбере за какво точно нарушение/я е наказан и оттук да организира правото си на защита. Това обстоятелство пречатства и възможността съдът да извърши адекватен съдебен контрол за законосъобразност на оспорения акт и съставлява самостоятелно основание за отмяната на обжалваната заповед.

От друга страна, дисциплинарно наказващият орган е възприел фактическата установеност, представена от проверяващата комисия, без да направи собствени изводи. В оспорената заповед липсват конкретни мотиви във връзка с индивидуализацията на наложеното на К. наказание, в т.ч. такива, свързани с тежестта на извършените нарушения, респективно с тежестта на настъпилите последици.

Основателни са възражения в жалбата за нарушение на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР. Преди да наложи едно конкретно по вид и размер дисциплинарно наказание, дисциплинарна наказващият орган следва да извърши обективна и пълна преценка на всички събрани по случая доказателства и въз основа на установените чрез тях релевантни обстоятелства да вземе въпросното решение - дали се следва наказание, както и какво следва да е то по вид и размер. Не е направена преценка на обстоятелствата по чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, не са изложени съображения за формата на вината, липсват мотиви относно определеното дисциплинарно наказание, като вид и размер. Бланкетно е обсъдена тежестта на нарушението.

Предвид изложените съображения съдът намира, че оспорения административен акт не отговаря на изискванията на чл. 146, ал. 1, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК, поради което и заповедта, с която на И. К. е наложено дисциплинарно наказание "Порицание"

подлежи на отмяна като незаконосъобразна.

По изложените съображения съдът намира оспорената заповед за незаконосъобразна, поради което същата и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК трябва да бъде отменена.

При този изход на правния спор, на жалбоподателя се дължат разноски, поискани своевременно и доказани по делото в размер на 760 лева, от които 10 лева държавна такса и 750 лева договорено и платено адвокатско възнаграждение.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 45-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на И. Б. К., с адрес: [населено място], [улица], вх. В, ет. 3, Заповед за налагане на дисциплинарно наказание № 3382з-463 / 12.06.2024 г. издадена от началник на 07 РУ – СДВР, с която е наложено дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от 6 месеца, на основание чл. 194, ал. 2, т. 1 и т. 4, чл. 197, ал. 1, т. 3, чл. 200, ал. 1, т. 11 и т. 12 и чл. 204, т. 4 от ЗМВР.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на И. Б. К., с адрес: [населено място], [улица], вх. В, ет. 3, разноски по делото в размер на 760 лв. /седемстотин и шестдесет лева/.

Решението не подлежи на обжалване.